

Bayer Zsolt: Combunk húsa

2023 október 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Szkíta, hun sztyeppékr?l száll felém a griffmadár

Sokkal kés?bb kapcsoltam össze fejben, vagy inkább lélekben a magyar meséb?l megismert combunk húsát, és Shylock egy font húsát, mit Antonio combjából váгна ki, ha az nem tudna fizetni neki. Jobb a griffmadárnak adni combunk húsából. Szébb világ a magyar mese világa.

Gyermek vagyok. Ágyban fekszem. Betegen. Anyám odaül mellém, mesét olvas. A leg?sibb világból, szkíta, hun sztyeppékr?l száll felém a [griffmadár](#).

Minderr?l még semmit sem tudok. Csak azt tudom, hogy nem félek a griffmadártól. Csak borzongok, de odaülnék a hátára, hogy feljussak az égbe.

Csodálom a griffet. Hogy is ne csodálnám, hiszen az ég urából, a sasból, s a föld urából, az oroszlánból van összegyúrva. Mégsem sárkány. Nem a Kelet sárkánya - a Kelet griffe.

Szigorú, er?s és jóságos. Segít. Megsegíti a bátrakat. Felviszi ?ket az égbe. [Szkítákat, hunokat, magyarokat](#). Száll a griffmadár, ott ülök a hátán, a tizenkét darabba vágott ökörrel, hogy etessem ?t, míg szállunk az alsó világból a fels? világba.

Ez az ember útja.

Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni

Ez a magyar mese. Pokolból földre, földr?l a mennybe. Legkisebb fiúként, nyílt, becsületes szívvel, nyílt sisakkal, fufanggal, félelmet legy?zve – s majdnem mindig hazatérve.

Fekszem az ágyban. Anyám hangja odaültet a griff hátára. Már majdnem a célnál vagyunk, már majdnem elérjük az eget, az égig ér? fa tetejét, amikor elfogy az ökör húsa.

De a griffnek enni kell. Nincs más hátra, el?veszem a dikicsem, s combom húsából kanyarítok egy jókora darabot, s odaadom neki.

Mert ez az én mesém, ez a mi mesénk.

Mert

aki dudás akar lenni / pokolra kell annak menni, / ott kell annak megtanulni, /hogyan kell a dudát fújni...

Fekszem az ágyban, beteg vagyok, anyám hangja elringat, a mese borzongat, s nem tudom még megfogalmazni, de ez az önfeláldozás. Ami nélkül nincsen üdvözülés.

Jobb a griffmadár éhségét csillapítani, mint Shylock kapzsiságát

Ez a combom húsa, amit odaadok a griffmadárnak, hogy feljussak az égbe. És feljutok.

Aztán kés?bb, sokkal kés?bb kapcsolom össze fejben, vagy inkább lélekben a magyar meséb?l megismert combunk húsát, és Shylock egy font húsát, mit Antonio combjából váгна ki, ha az nem tudna fizetni neki.

Jobb a griffmadárnak adni combunk húsából. Szébb világ a magyar mese világa.

„Azután a szikla tetején szétnézett,
Nem látott mást, csupán egy griffmadár-fészket.
A griffmadár éppen fiait etette,
Jánosnak valami jutott az eszébe.

Odalopózkodott a fészekhez lassan
És a griffmadárra hirtelen rápattan,
Oldalába vágja hegyes sarkantyúját,
S furcsa paripája hegyen-völgyön túlszállt.

Hányta volna le a madár nyakra-f?re,
Lehányta volna ám, ha bírt volna véle,
Csakhogy János vitéz nem engedte magát.
Jól átszorította derekát és nyakát.

Ment, tudj' az isten hány országon keresztül;
Egyszer, hogy épen a nap az égre kerül:
Hát a viradatnak legels? sugára
Rásütött egyenest faluja tornyára.

Szent isten! hogy örült ennek János vitéz,
Az öröm szemébe könnycseppeket idéz;
A madár is, mivel szörnyen elfáradt már,
Vele a föld felé mindinkább közel jár.

Le is szállott végre egy halom tetején,
Alig tudott venni lélekzetet szegény,
János leszállt róla és magára hagyta,
És ment, elmer?lve mély gondolatokba.”

János vitéz is griffmadár hátán tért haza

Igen, [János vitéz](#) is griffmadár hátán tért haza. S ? a másik kedvencem. Ezt kell még anyámnak olvasnia, vég nélkül – s ? olvassa. S ennél a résznél haragszom kicsit rá, mert megérdemelt volna a griff egy kis húst. Vagy legalább egy köszönömöt – de nem kapott. S persze a haragom sem tart soká.

Mert Kukorica Jancsi aztán ellátja a gonosz mostoha baját, s Tündérország királya lesz szeretett Iluskájával az oldalán. S Tündérországban griffmadár is van, bizonyosan.

A magyar mesék hullámain úsztam át a kiskgyerekkorból a kiskamasz korba, s csak azért siettem megtanulni olvasni, hogy ne kelljen megvárnom édesanyám ráér? idejét. S olvastam aztán, f?leg télen, a fotelt a kályha mellé húzva, talpaimat a csempéken melengetve, olvastam a meséket, újra és újra a griffet, a furfangos kismalackát, Hüvelyk Matyit, [meséket Mátyás királyról](#), megannyi szegény emberr?l, kiknek annyi gyermekük van, mint a rosta lika, s megismertem más népek meséit, Ezeregy éjszakát és Hauffot, s otthon voltam mindben, de igazán a magyarban.

S a mesék hátán érkeztem el aztán Móra Ferenchez, a [Dióbél királykisasszony](#)hoz, a Kincskeres? kisködmönhöz, a [Furfangos Cintulához](#), s azok már átjárnak a nem mesék világához.

De a mese örök.

Hagyjátok békén a mesét. Ne bántsátok. A mese nem spagettiwestern, a mesében jók vannak és rosszak, s a jók mindig elnyerik jutalmukat, a rosszak pedig megb?ndnek. A királyfi pedig a királykisasszonyba szerelmes.

Csak. Nincsen más. Ami más, az már nem mese.

Ne vegyétek el a gyerekekt?l a csodát. A világ úgyis „varázstalanítva lett”. Legalább azt a kicsi id?t hagyjátok meg nekik, ameddig griffmadár hátán felmehetnek az égbe. A combjuk húását sem kímélve...

Borítókép: Griff ábrázolása egy középkori kastélyon (Fotó: Shutterstock)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
